

Arrest

nr. 134 796 van 9 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 18 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 mei 2014 wordt aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde B.D.C., (...), gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN BESLISSING:

Artikel 61, §2.1°: betrokkene verlengt zijn verblijf na afloop van zijn studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument;

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2013/2014 een inschrijvingsattest voorlegt voor de richting Formation Des Cadres aan het IFCAD; dat deze inschrijving niet beantwoordt aan de artikelen 58 en 59 van de wet omdat zij niet erkend, georganiseerd of gesubsidieerd wordt door de overheid;

Betrokkene toont geen studiecontinuïteit aan tussen de eerder gevolgde richting Bachelor en Mecanique Navale aan de Hogere Zeevaartschool en de huidige studierichting Formation Des Cadres aan IFCAD

Overwegende dat betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan het verblijf als student;

Overwegende dat de verblijfsvergunning is verstreken sedert 31.10.2012;

Artikel 61, §2.2°: betrokkene brengt geen bewijs meer aan dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt;

Betrokkene levert geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen, zoals omschreven in artikel 60 van de wet, aan de hand van ofwel een studielening of studiebeurs, ofwel een verbintenis tot tenlasteneming conform Bijlage 32 ofwel een bewijs van het bezit van regelmatige persoonlijke inkomsten. Bijgevolg is de financiële dekking van het verblijf als student niet verzekerd.

Bijgevolg wordt de aanvraag tot machtiging aan IFCAD verworpen.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om binnen dertig dagen de grondgebieden van België, (...) te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 58, 59, 61, 62 en 74/11, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, "onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing", en machtsmisbruik.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Eerste onderdeel,

Verzoeker was van 2010 tot 31.10.2012 gemachtigd om als student in België te verblijven.

In september 2013 deed hij een aanvraag om als student bij IFCAD een verblijfsvergunning als student te bekomen.

Verwerende partij heeft hier nooit een beslissing over genomen.

Verwerende partij kan enkel een beslissing nemen tot bevel om het grondgebied te verlaten nadat er eerst een beslissing is genomen over een geldige aanvraag tot verblijf als student.

Verwerende partij kan enkel een bevel nemen conform artikel 61 §2, 1° vreemdelingenwet wanneer verzoeker na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt én niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument. De absolute voorwaarde is bijgevolg dat er eerst een beslissing valt over een verzoek tot verblijf omdat anders niet kan uitgemaakt worden of verzoeker al of niet aanspraak kan maken op een regelmatig verblijfsdocument.

Verwerende partij kan zich niet beroepen op haar eigen stilzitten om hieruit een motief te halen voor een bevel.

De beslissing is verder ook laattijdig in die zin dat waar verzoeker reeds in september 2013 een aanvraag deed voor verblijf als student en hij intussen het ganse studiejaar met succes heeft gevolgd aan IFCAD, en dan niet meer kan gesteund worden op een beweerde situatie van onregelmatig verblijf die reeds sedert 31.10.2012 zou bestaan hebben.

Tweede onderdeel,

De opgegeven motieven falen.

Er wordt gesteld dat IFCAD niet zou beantwoorden aan de artikels 58 en 59 van de wet. Dit blijkt niet. Integendeel zijn er diverse buitenlandse studenten die met een studentenverblijfstitel aan dit instituut studeren.

Er wordt gesteld dat verzoeker geen bewijs zou voorbrengen van voldoende bestaansmiddelen. Nochtans heeft verzoeker initieel een verbintenis tot tenlasteneming conform bijlage 32 voorgelegd.

Verzoeker verblijft bij zijn oom Kalonji die de vermelde tenlasteneming heeft onderschreven. Hij heeft overigens nooit enig beroep moeten doen op enige andere financiële bijstand of op het OCMW, in de periode van vier jaar dat hij in België heeft gestudeerd. Er is verder ook geen enkele vraag geweest naar aanleiding van zijn aanvraag om bijkomende documenten neer te leggen. De aanvraag is gewoonweg niet behandeld."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 7 en 74/11 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepalingen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden worden. Hetzelfde kan gezegd worden waar verzoekende partij zich beroept op 'onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing' en machtsmisbruik. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 61 van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partij haar verblijf verlengt na afloop van haar studies en niet meer in bezit is van een regelmatig verblijfsdocument. Er wordt vastgesteld dat het IFCAD geen erkende, georganiseerde of gesubsidieerde instelling is en dus niet beantwoordt aan de artikelen 58 en 59 van de vreemdelingenwet. Voorts wordt gesteld dat verzoekende partij geen bewijs bijbrengt van voldoende middelen van bestaan. In toepassing van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) wordt haar aldus een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Verzoekende partij houdt vooreerst voor dat zij in september 2013 een aanvraag heeft ingediend om als student bij IFCAD een verblijfsvergunning te bekomen. Zij stelt dat hieromtrent nooit een beslissing werd genomen.

2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk ondermeer artikel 61, § 2, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 103/3 van het vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslag.

Artikel 61, § 2, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;”

Artikel 103/3 van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Wanneer de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling bedoeld in artikel 61, § 1 of § 2, van de wet of aan de leden van diens gezin het bevel geeft om het grondgebied te verlaten, bepaalt hij de termijn waarbinnen de belanghebbenden het grondgebied moeten verlaten.

In de beide gevallen geeft het gemeentebestuur van de beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde kennis door afgifte van een document dat overeenkomt met het model van bijlage 33bis.”

Verzoeker betwist niet dat hij niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument, doch hij meent dat er nog niks beslist is over zijn aanvraag tot verblijf als student die hij in september 2013 zou ingediend hebben.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij stelt dat hij in september 2013 een aanvraag zou ingediend hebben tot machtiging tot verblijf als student aan het IFCAD. Blijkens het administratief dossier heeft hij pas op 7 mei 2014 een inschrijvingsattest voorgelegd en dit slechts in het kader van een onderzoek dat gevoerd werd naar zijn verblijfplaats. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk volhouden dat hijzelf in september 2013 een officiële aanvraag heeft ingediend tot machtiging tot verblijf als student aan het IFCAD. Het enige stuk dat terug te vinden is, is een schrijven van zijn oom van 19 september 2013 die aandacht vraagt voor de situatie van verzoeker. Dit schrijven kan echter bezwaarlijk gezien worden als een aanvraag van verzoeker zelf.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een visum verkreeg om studies aan te vatten aan de Hogere Zeevaartschool maar deze stop zette en pas in 2013/2014 zich inschreef aan het IFCAD.

Met zijn betoog weerlegt verzoeker aldus de vaststelling uit de bestreden beslissing niet dat hij reeds sedert 31 oktober 2012 niet langer voldoet aan de voorwaarden die aan het verblijf als student worden gesteld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn verblijf na afloop van zijn studies verlengde, hoewel hij niet langer in het bezit was van een regelmatig verblijfsdocument. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door toepassing te maken van de mogelijkheid uit artikel 61, § 2, 1° van de vreemdelingenwet en aan verzoeker om voormelde reden een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

2.6. Artikel 58 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt :

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.”

Artikel 59 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven.

Dit attest bevestigt, hetzij dat de vreemdeling als regelmatige leerling of student, die voldoet aan de voorwaarden inzake voorafgaande studies, ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, een aanvraag tot het verlenen van de gelijkwaardigheid van buitenlandse diploma's en studiegetuigschriften ingediend heeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, ingeschreven is voor de toelatingsproef.

In de twee laatste gevallen moet een nieuw attest binnen vier maanden bevestigen dat de vreemdeling, na het bekomen van de gelijkwaardigheid van diploma of studiegetuigschrift of na het slagen voor de toelatingsproef, als regelmatig leerling of student ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft.

Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken.”

2.7. Artikel 58 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvrager een attest van inschrijving moet voorleggen, dat in toepassing van artikel 59 van de vreemdelingenwet enkel kan afgegeven worden door een “door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen”.

De gemachtigde kon aldus in de bestreden beslissing op goede gronden oordelen dat IFCAD niet beantwoordt aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de wet omdat zij noch erkend noch gesubsidieerd noch georganiseerd wordt door de overheid.

Het loutere betoog van verzoeker al ingeschreven te zijn bij het IFCAD en succesvol te zijn in zijn studies alsook de blote bewering dat er diverse buitenlandse studenten met een verblijfsvergunning aan deze instelling studeren, doen geen afbreuk aan dit motief.

2.8. Waar verzoeker nog betwist dat hij geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen zou hebben voorgebracht, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing al een determinerend motief bevat, zijnde het motief dat verzoeker niet ingeschreven is in een door de overheid georganiseerde, erkend of gesubsidieerde onderwijsinstelling. De kritiek van verzoeker is aldus gericht tegen een overtollige motivering zodat, zelfs indien deze kritiek terecht zou zijn, deze niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.9. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad geen verbintenis tot tenlasteneming heeft voorgelegd in het kader van zijn studies aan het IFCAD. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat zijn vroegere garant erkent dat hij het thans financieel zwaar heeft omwille van werkloosheid maar desalniettemin verzoeker wil blijven steunen. Dergelijke intentieverklaring kan bezwaarlijk als verbintenis tot tenlasteneming worden beschouwd nu nergens uit blijkt via welke financiële middelen verzoeker effectief ten laste kan worden genomen. Het betoog van verzoeker dat hij nooit beroep heeft moeten doen op het OCMW, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker geen verbintenis tot tenlasteneming heeft voorgelegd.

2.10. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

2.11. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), hetgeen in casu niet het geval is.

2.12. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.13. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11, §1, 74/11, §1, tweede lid, 2°, 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29

juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 8 EVRM, “onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing”, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Verwerende partij was er perfect van op de hoogte dat verzoeker al vier jaar een gezin vormde met zijn oom Kalonji op wiens adres hij woonde en die hem ten laste had genomen.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

In die zin diende ook artikel 8 EVRM gerespecteerd te worden.”

2.14. Er kan evenwel niet worden vastgesteld dat ten onrechte niet specifiek rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoekers oom in België zou verblijven. Er dringt hier immers de vaststelling zich op dat geen gezinsleven blijkt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Zo wijst de Raad erop dat in het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) het EHRM stelt dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft tevens reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Mutatis mutandis kan deze rechtspraak ook worden toegepast op onderhavig geval. In casu blijkt geenszins enige bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn oom. Immers blijkt dat, buiten het samenwonen wat op zich geen afdoende element is, beiden meerderjarig zijn en dat zijn oom te kennen heeft gegeven het financieel moeilijk te hebben om verzoeker bijkomend te onderhouden als student. Verzoeker is bovendien pas sinds 2010 in België terwijl zijn oom al sinds 1992 op het Belgische grondgebied verblijft en verzoeker slechts naar België is gekomen met het oog op verblijf als student, dewelke thans niet meer geldt. In casu is er geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

2.15. Verzoeker beroept zich verder op het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker is, net als zijn oom, meerderjarig en er blijkt niet dat er sprake is van gezondheidsproblemen. Hierboven werd verder reeds vastgesteld dat niet kan worden vastgesteld dat ten onrechte met enig gezins- of familieleven geen rekening werd gehouden. Er kan bijgevolg evenmin een schending van deze wetbepaling worden weerhouden.

2.16. De Raad verwijst voor zover als nodig naar de bespreking van het eerste middel. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.17. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste en tweede middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn gezinstoestand diende in rekening te worden gebracht, dat hij effectief studies had gevolgd aan IFCAD en met succes, dat er nog geen beslissing was genomen over zijn aanvraag tot verblijf als student ingediend in september 2013.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.18. Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij machte was om alle nuttige inlichtingen – het feit dat hij opnieuw is ingeschreven als student bij het IFCAD en het feit dat hij samenwoont met zijn oom – aan het bestuur kenbaar te maken voor het treffen van de bestreden beslissing. Zijn betoog dat hij in september 2013 een aanvraag heeft ingediend strookt voorts niet met de stukken van het administratief dossier en verzoeker toont ook thans niet aan dat hij dergelijke aanvraag heeft ingediend. Zoals uit de bespreking van het eerste en tweede middel is gebleken hadden deze elementen niet tot een andere besluitvorming aanleiding kunnen geven.

2.19. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER